

сѣтиѣ проговорихъ: «Азъ мысляхъ, въ събора ще владѣе пѣвече приличіе, набожность и рядъ.» То ва чюхъ сички тѣ, защото Краль тѣ бѣше запо вѣдалъ да мълчатъ. Азъ са надѣвахъ на милосър діе-то на Іисуса Христа, да но мя снабди той съ съ духъ за да можъ да постоянствувамъ въ истин нѣ тж. Сѣкога съмь ималъ на сърдце то си думы ты: «Не са надѣвайте на Князове; проклѣтъ е она челоуѣкъ, който ся надѣе на челоуѣка, и прави плътъ та мышца за себе си!» (псал. 146. 3) Іерем. 17. 5).

Сънувамъ много. Тѣй сънувахъ побѣгваніе то на Папа та прѣди да са случи; по подобенъ на чинъ тъмно ми ся показахъ мои тѣ различни — затвори. По чясто виждахъ много змии съсъ гла вы на опашки тѣ, нѣ отъ които никоя не мо жяше да мя ухапи, и іоще много други. — Чясто мысля върху думы ты на Поляка Андрея. Единъ бѣденъ шивачъ, който при тръгваніето ми каза: «Богъ е съсъ тебѣ! Спорѣдъ мене ты не ще ся върнешъ, драгый Іоанне, ты юначный поборниче за истиннѣ тж, както отивашъ; нека ти възвърне Краль тѣ не тойзи на Унгаріѣ, но Краль тѣ на небе то, за твоего вѣрно и грыжливо наставленіе, което азъ пріехъ отъ тебѣ!» Още еднѣжъ благо дарѣ на сички тѣ чesкы Бароны, рыцари и вас сали, и особенно на Краля Венцеслава и на Г-жѣж Кралицѣ тж, моя та милостива господарка, за тѣ хнѣ тж обычъ, мирно отнасяніе и настоятелно хо датайствуваніе въ отношеніе на мое то освобожде